

Francija – Pariz (september 2015)

POROČILO ENOMESEČNE IFMSA RAZISKOVALNE IZMENJAVE

Ime in priimek:

Urška Intihar

Čas izmenjave:

Od 1.9. do 30.9.2015

Kraj izmenjave

Živela sem v Versaillesu, delala v Parizu na dveh lokacijah: bolnišnica Sainte-Anne in na inštitutu Pasteur.

Komunikacija pred izmenjavo

S francosko LORE sva komunicirali preko maila (pošiljala sem ji kopije zavarovanj, ona mi je uredila zavarovanje v Franciji, urediti sem si morala potrdilo, da lahko delam v bolnišnici, povabila me je na motivacijski vikend...), dokler nisem dobila kontaktne osebe (slab mesec dni pred izmenjavo).

Sprejem s strani tujih študentov

Na letališče me je prišla iskat kolegica moje kontaktne osebe, s katero smo se potem srečale na železniški postaji, kjer mi je takoj uredila mesečno vozovnico za vlak, avtobus in metro, za katero nisem rabila plačati sama. Žal me prvi dan zaradi faksa, s katerim v Franciji začnejo že 1. Septembra, ni mogla spremljati do bolnišnice, vendar mi je pot zelo dobro opisala in poskrbela, da me je pred vhodom nekdo čakal. Nekajkrat sva skupaj pohajkovali po Parizu, spoznala sem tudi njene prijatelje s katerimi smo se kasneje večkrat družili. Na samem elektivu v bolnišnici in na inštitutu pa sem bila edina študentka.

Nastanitev in prehrana

Živela sem s svojo kontaktno osebo in njeno družino v hiši v Versaillesu, imela sem svojo sobo in do mene so bili zelo prijazni ter mi v vsem ustregli. Do inštituta in bolnišnice sem se vozila približno 1 uro, najprej z vlakom in nato še nekaj postaj z metrojem. Do železniške postaje me je zjutraj peljala njena mama, zvečer, ko sem se vračala, me je navadno prišla iskat moja kontaktna oseba ali pa sem prišla z avtobusom. Zajtrk in večerjo sem tako imela večino časa doma. Kosilo sem imela zastoj v restavraciji inštituta Pasteur, hrana je bila res odlična. Nekajkrat sem jedla tudi zunaj, vendar je hrana v Parizu kar precej draga, a sem po nasvetu kolegov z inštituta našla nekaj dobrih in nekoliko cenejših restavracij. Seveda pa se je v Parizu nemogoče upreti številnim slaščičarnam in njihovim vrhunskim sladicam.

Delo v bolnišnici oz. inštitutu

Prvi in polovico drugega tedna sem bila v bolnišnici Sainte-Anne in sicer na oddelku za nevropatologijo, kjer sem najprej spoznala delo tehnikov, naučila sem, kako se fiksirajo rezine možganov v parafinu, se režejo z mikrotonom in različne postopke barvanj ter imunohistokemije. Nato sem preživela več časa z zdravniki, ki so mi na primeri, ki so jih obravnavali razložili patologije možganskih tumorjev, opazovala sem njihovo delo, od direktnega pregleda svežih vzorcev iz operacije, pregledovanje H&E rezin, odločanje katero imunohistokemijo izbrati, nato pregledovanje in določanje kateri vzorci so pozitivni in negativni za določen antigen ter na koncu postavitev diagnoze. Prisostvovala sem tudi sestankom na katerih se zberejo patologi, radiologi in nevrokirurgi ter diskutirajo o primerih, ki so jih imeli v obravnavi. Na koncu izmenjave sem se za nekaj dni vrnila na nevropatologijo, saj so potrebovali pomoč pri pakiranju vzorcev in objektnih stekelc v raziskovalne namene, ki so jih morali poslati v Nemčijo.

Na inštitutu Pasteur sem bila na Human histopathology and animal models unit, kjer sem sodelovala z raziskovalci pri njihovih projektih. Na oddelku delajo veterinarji, fiziki, biologi in zdravniki, večinoma na svojih doktoratih. Nisem sodelovala pri eni raziskavi ampak so mi vsi pokazali dele svojih raziskav. Nekateri so bili pri koncu z raziskavami in so že imeli spisane članke, ki so jih še samo končno oblikovali, drugi so bili sredi raziskovanja in so delali poskuse na miškah, tretji so komaj začeli s postavljanjem svoje hipoteze in oblikovanjem problema, ki bi ga radi raziskovali. Raziskave, ki sem jim sledila so bile o vplivu sepse na spomin in vedenje mišk, kakšno vlogo ima SDF-1 pri angiogenezi regeneraciji mišic mišk, ki so jih poškodovali na dva različna načina in sicer enkrat s toksinom in enkrat z zamrzovanjem, pri čemer pride do hujše poškodbe. Zaradi dokumentov, k miškam nisem smela, sem pa opazovala kako pripravljajo mišice in možgane in kako delajo imunofluorescenco, da prikažejo zelene strukture. Predstavili so mi tudi elektronsko mikroskopijo, kakšne so vrste, za kaj jo uporabljajo in opazovala sem in vivo mikroskopijo na transgenskih miškah.

Mentorstvo

Svojega mentorja sem videla zelo redko, ker je zelo zaposlen. V bolnišnici na nevropatologiji so bili vsi zdravniki na nek način moji mentorji, nekaj časa sem bila z enim, nekaj časa z drugim. Na inštitutu Pasteur me je mentor predal pod mentorstvo enega izmed njegovih študentov, ki je delal doktorat, tako da sem se lahko obrnila na njega, ko me je kaj zanimalo in sem kaj potrebovala.

Socialni program

Ker sem bila edina študentka na izmenjavi ni bilo posebej organiziranega socialnega programa, vendar sem imela zelo prijazno gostiteljico in sem se družila z njenimi sošolci, z njimi sem šla tudi na motivacijski vikend in na medicinske zabave, ki so v bistvu 10x večja in bolj umazana verzija našega Pajzla.

Prevoz

Do Pariza sem šla z direktnim letom iz Ljubljane, ki je stal sicer nekoliko več kot Benetk, vendar ko sem si preračunala stroške prevoza do Benetk in nazaj niti ni bilo takšne razlike v ceni, zato sem se odločila za Ljubljano. Po Parizu in okolici je najbolje potovati z vlakom, metrojem in avtobusi, kupiš lahko kombinirano mesečno vozovnico in imaš neomejeno število voženj za vse troje.

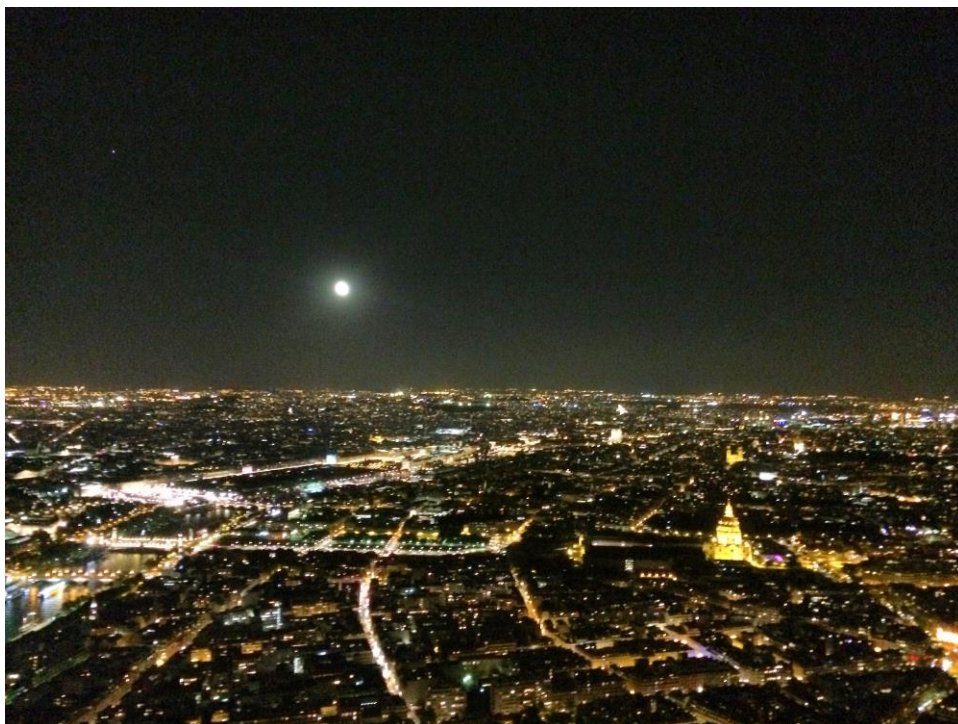
Splošna ocena izmenjave

Edina nekoliko negativna stvar je bila, da najverjetneje na inštitutu niso pričakovali mojega prihoda in niso natančno vedeli kaj naj počnejo z menoj, tako da je bilo veliko na meni, koliko sem sama »gnjavila« ljudem naj mi kaj pokažejo. Bili so zelo prijazni in vsakdo je bil pripravljen pokazati kaj počne in navdušeno razložiti o svoji raziskavi.

Žal na izmenjavi ni bilo nobenega drugega študenta iz tujine, tako da sem večino turističnih stvari, brez katerih v Parizu pač ne moreš, delala sama, večkrat pa se mi je pridružila moja gostiteljica, s katero sva se res dobro ujeli.

Približna razdelitev stroškov

Za povratno letalsko karto sem plačala 200 evrov, kombinirano mesečno vozovnico za vlak, metro in avtobus mi je plačalo njihovo društvo. Ker sem živela pri družini sem vedno imela na voljo zajtrk in večerjo, na inštitutu pa sem imela zastonj kosilo v restavraciji na inštitutu. V Parizu sta hrana in pijača precej dragi, čeprav se da najti tudi kakšno dobro restavracijo, ki je nekoliko cenejša, za to se je dobro pozanimati pri domačinih (napotili so me v res odlično tipično francosko restavracijo, kjer sem za večerjo s predjedjo, glavno jedjo in sladico odštela približno 20 evrov). Cena kave variira med 3 in 7 evri. Sladice so vrhunske ampak imajo kar precej zasoljene cene – tortico pod 5 evrov je izjemno težko najti.

Pariz z vrha Eifflovega stolpa.

Francoska verzija zabave v Pajzlu, ki je še veliko bolj umazana in divja od naše različice.

Vlakci smrti v parku Asterix, najboljši za preganjanje mačka jutro po medicinski žurki.

Francija je vendarle slavna po svoji kuhinji in ne moreš se izogniti nekaterih njihovih tradicionalnih jedi kot na primer quiche Lorraine, fois gras in les escargots, ki so na sliki.

In še ena izmed mnogo vrhunskih sladici, ki sem jih poskusila v Franciji – Ispahan.